

**2018 m. lapkričio 15 d. Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italija) pateiktas prašymas
priimti prejudicinį sprendimą byloje Vivendi SA / Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni**

(Byla C-719/18)

(2019/C 103/10)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: Vivendi SA

Atsakovė: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Prejudiciniai klausimai

1. Ar, nepaisant to, kad valstybės narės turi teisę nustatyti, kada bendrovės užima dominuojančią padėtį (ir nustatyti joms konkrečius įpareigojimus), Sąjungos teisei, visų pirma SESV 63 straipsnyje įtvirtintam laisvo kapitalo judėjimo principui, prieštarauja ginčijamo sprendimo priėmimo metu galiojusi 2005 m. liepos 31 d. *Decreto legislativo n. 177* (Įstatyminis dekretas Nr. 177) 43 straipsnio 11 dalies nuostata, pagal kurią „bendrovės, įskaitant kontroliuojamąsias ar asocijuotąsias bendroves, kurių pajamos, gaunamos iš elektroninių ryšių sektoriaus, kaip apibrėžta 2003 m. rugpjūčio 1 d. *Decreto legislativo n. 259* (Įstatyminis dekretas Nr. 259) 18 straipsnyje, viršija 40 % visų iš šio sektoriaus gaunamų pajamų, negali integruotoje ryšių sistemoje gauti pajamų, kurios sudarytų daugiau kaip 10 % tos sistemos“? Šis klausimas teikiamas turint omenyje, kad, vadovaujantis *Codice delle comunicazioni elettroniche* (Elektroninių ryšių kodeksas) 18 straipsniu, minėtas sektorius aprėpia tik rinkas, kurioms taikomas *ex ante* reguliavimas, nepaisant to, kad visuotinai žinoma, jog informavimas (kurio pliuralizmą siekiama užtikrinti šia teisės norma) vis didėja dėl to, kad auga naudojimosi internetu, asmeniniais kompiuteriais ir mobiliojo ryšio telefonais mastas, todėl neracionalu į šį sektorių neįtraukti, *inter alia*, mažmeninių mobiliojo ryšio paslaugų vien dėl to, kad jos yra teikiamos įprastomis rinkos sąlygomis. Be to, kaip nurodyta pirmiau, turi būti atsižvelgiama į tai, kad, kaip tik pradėjus nagrinėti šią bylą, Institucija apibrėžė elektroninių ryšių sektoriaus ribas minėto 43 straipsnio 11 dalies taikymo tikslais, atsižvelgdama tik į tas rinkas, kurios buvo bent vieną kartą iširtos po Elektroninių ryšių kodekso įsigaliojimo, t. y. nuo 2003 m. iki šiol, ir į pajamas, nustatytas paskutinio patikrinimo, atlikto 2015 m., metu.
2. Ar, vadovaujantis Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 49 ir 56 straipsniuose nustatytais įsisteigimo laisvės ir laisvės teikti paslaugas principais, Direktyvos 2002/21/EB⁽¹⁾ 15 ir 16 straipsnių nuostatomis dėl radijo ir audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų, kuriomis siekiama užtikrinti pliuralizmą ir žodžio laisvę, ir ES teisės sistemoje įtvirtintu proporcingumo principu, draudžiama taikyti tokias nacionalinės teisės nuostatas dėl radijo ir audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų, kokios yra išdėstytos Italijoje galiojančio [Įstatyminio dekreto Nr. 177] 43 straipsnio 11 ir 14 dalyse, pagal kurias pajamos, svarbios nustatant antrąją 10 % ribą, apskaičiuojamos įtraukiant ir bendroves, kurios nėra kontroliuojamos ar patiriančios lemiamą įtaką, o tik „susijusios“, kaip tai suprantama pagal *Codice civile* (Civilinis kodeksas) 2359 straipsnį (kurio remiamasi 43 straipsnio 14 dalyje), nors šių bendrovių skleidžiamai informacijai negali būti daroma jokia įtaka?

3. Ar, vadovaujantis Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 49 ir 56 straipsniuose nustatytais įsisteigimo laisvės ir laisvės teikti paslaugas principais, Direktyvos 2002/21/EB 15 ir 16 straipsniais, Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyvoje 2010/13/ES⁽²⁾ bei Direktyvoje 2002/21/EB nustatytais informacijos šaltinių pliuralizmo apsaugos ir konkurencijos radijo bei televizijos sektoriuje principais, yra draudžiamos tokios nacionalinės teisės nuostatos kaip 2005 m. Įstatyminio dekreto Nr. 177 43 straipsnio 9 ir 11 dalys, pagal kurias „subjektams, kurie turi būti įtraukti į pagal 1997 m. liepos 31 d. Legge n. 249 (Įstatymas Nr. 249) 1 straipsnio 6 dalies a punkto 5 papunktį įsteigtą ryšių operatorių registrą“ (t. y. 9 dalyje minimiems subjektams, kuriems pagal galiojančius įstatymus suteikiama kompetentingų institucijų ar kitų administravimo įstaigų koncesija arba leidimas, taip pat bendrovėms, kurioms yra suteikta įvairiais būdais transliuojamos reklamos koncesija, leidybos bendrovėms ir pan.) yra taikomi visiškai kitokie apribojimai (atitinkamai 20 % ir 10 %) nei pirmiau (11 dalyje) apibrėžtame elektroninių ryšių sektoriuje dirbančioms bendrovėms?

⁽¹⁾ 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, 2002, p. 33; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 13 sk., 29 t., p. 349).

⁽²⁾ 2010 m. kovo 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2010/13/ES dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų tam tikrų nuostatų, susijusių su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo (Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva) (OL L 95, 2010, p. 1).

**2018 m. gruodžio 4 d. Monomeles Protodikeio Lasithiou (Graikija) pateiktas prašymas priimti
prejudicinį sprendimą byloje M.V. ir kt. / Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou
Nikolaou“**

(Byla C-760/18)

(2019/C 103/11)

Proceso kalba: graikų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas

Monomeles Protodikeio Lasithiou (Graikija)

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovai: M.V. ir kt.

Atsakovas: Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou“

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Bendrojo susitarimo dėl darbo pagal terminuotas darbo sutartis, sudaryto 1999 m. kovo 18 d. ir įtraukto į 1999 m. birželio 28 d. Tarybos direktyvos 1999/70/EB dėl ETUC, UNICE ir CEEP bendrojo susitarimo dėl darbo pagal terminuotas sutartis (OL L 175, [1999], p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 5 sk., 3 t., p. 368) priedą, tikslą ir veiksmingumą pažeidžia minėta susitarimą į nacionalinę teisę perkeliančių nacionalinės teisės nuostatų aiškinimas, pagal kurį Bendrojo susitarimo 1 punkte ir 5 punkto 2 dalyje vartojama „paeiliui“ sudaromų terminuotų darbo sutarčių sąvoka neapima miesto tvarkymo ir švaros sektoriaus darbuotojų darbo sutarčių automatiško pratęsimo, numatyto aiškiai nustatytoje įstatymo nuostatoje, kaip antai Įstatymo Nr. 4099/2012 167 straipsnyje, motyvuojant tuo, kad tai yra ne rašytinis naujos terminuotos darbo sutarties sudarymas, o jau esamos sutarties termino pratęsimas?